

עתידי לקידי

בית הספר "עתידי" בחולון מחנך את תלמידיו ברוח ערכי הסיינטולוגיה. הוא מושך אליו ילדים רבים הסובלים מהפרעות קשב וריכוז, דורש מהם את הפסקת הטיפול התרופותי כתנאי לקבלה, ומבטיח במקומו סיוע מקצועי ותוכנית לימוד אישית. אלא שהורים לתלמידים מעידים על מורים ללא הסמכה, סביבה מוזנחת ונזק חמור לילדים, שלומדים שפסיכיאטר הוא רוצח. בבית הספר מתעקשים: "אחוזי ההצלחה שלנו גבוהים"

"קנה אותי שהם נגד ריטלין"

בית הספר עתיד, השוכן במתחם בית הספר החקלאי מקוה ישראל בחולון, נראה כמו מוסד לימודי רגיל. מבנים מוארכים ובהם חדרי כיתות, חצר עם עץ פיקוס גדול ומתקני משחקים. באחת הפינות מתאמנים כמה ילדים לקראת טקס יום הויכוח, שלדברי המנהלת, מירי גרוס, מצוין בקפידה מדי שנה, כמו שאר חגי ישראל וימי הויכוח שלה. בכיתות תלויים פלקסים בנושא עונות השנה, ציורים ועבודות אמנות של הילדים. רק במהלך השיחה במשרדה של גרוס, אישה חביבה בשנות החמישים של חייה, מתגלים ההבדלים מכל מוסד אחר בארץ.

חלק ניכר מחומר הלימוד בבית הספר, שבו לומדים כיום 115 ילדים בגילאי גן עד כיתה ו', נכתב על ידי רון האברד, מייסד כת הסיינטולוגיה (ו' מסגרת). גרוס עצמה היא סיינטולוגית, ואף חלק מהמורים ומהורי התלמידים. ההכשרה העיקרית שעברה לקראת תפקידה כמנהלת בית ספר (בהמשך תטען שהיא משמשת כמנהלת ארמיניסטריכית בלבד) היא קורסים במכללות למונטיג'ורי לטורים ואינם בעלי תעודת גמ חלק מהמורים במוסד לא למרו מעולם בסמינר למונטיג'ורי לטורים ואינם בעלי תעודת

הוראה. אין להם הכשרה פורמלית בחינוך מיוחד או בהתמדרות עם לקויות למידה,

ניב (שם בדוי), בן 13, הגיע לפני כשנה במצב של מצוקה חדרה לר"ר אדיס מנור, פסיכיאטרית של הילד והמתנגר ומנהלת החדה להפרעות קשב וריכוז בבית החולים "גוה". כמה שנים קודם לכן אובחן ניב כסובל מ-ADHD (הפרעת קשב וריכוז), והומלץ לו על שימוש בריטלין. לאחר תקופת מה של נטילת התרופה סירב ניב להמשיך להשתמש בה, ומצבו בבית הספר הידרדר. הוריו חיפשו מסגרת לימודים הלופית עבורו, והגיעו לבית הספר הפרטי "עתיד" בחולון, שם הכניחו להם שבעייתו של בנם תיפתר במהרה, וללא שימוש בתרופות. שנתיים מאוחר יותר, מצבו של ניב לא זאת בלבד שלא השתפר, אלא לדברי אמו ור"ר מנור אף הדרע.

ניב לא היה לברי: לר"ר מנור הגיעו עוד שלושה ילדים ובני נוער בגילי 16-11 עם ADHD שלמדו או שנפלטו מבית הספר עתיד, שחלק מחברי הסגל שלו קשורים לכת הסיינטולוגיה. "מה שאפיין אותם הוא מצב נפשי לא טוב", מספרת מנור. "מצב של הזנחה רגשית, ריכאוז והמון פחד מהפסיכיאטריה והתרופות. הם חזרו על מנטרות שפסיכיאטרים הם רוצחים, ילד אחד אמר לי שהפסיכיאטרים עזרו לנאצים במלחמת העולם השנייה, שאי אפשר לסמוך עליהם. הם אמרו שהריטלין הוא סם כמו קוקאין, שהוא יהפוך אותם למושגעים ושיאשפו אותם בבית חולים פסיכיאטרי. הם כעסו על הוריים שהביאו אותם אלי. שני ילדים, שאחד מהם עוד היה בבית הספר ואחד כבר לא, אמרו להורים שהם ילשינו עליהם למנהלת".

חצו בית הספר עתיד. אם לתלמידה לשעבר: "אני מרגישה אשמה שהכנסתי אותה לשם. אין לי ספק שהקשיים שיש לה היום נובעים בחלק מהשנותיים בבית הספר הזה"

לעולם הזה, קנה אותי שגם נגד ריטליו, כי זה מה שהתאים או לכן שלי. האמת היא שהוא מהתחלה לא אהב את זה. המקום היה לא מאורגן, למרות ששילמנו המון כסף כל חודש. הם ביקשו כל הזמן תרומות מהחורים בכסף ובציוו. הכול התנהל במין האפיוויות כזאת, וחזק מהלימודים, פתאום היה עוד קורס ועוד קורס שהילד צריך לעבור, והכל עולה עוד כסף, ומנסים לגייס את החורים להעביר שיעורים בבית הספר, וכל מיני אמנות הפכו למודות. אבל הכי חמורה הייתה התחששה של חוסר מסגרת, כי סדר ונסגרות הם הדברים החשובים ביותר לילדים עם הפרעות קשב וריכוז".

או למח השאיר את הבן שלך שם שנתיים?
 "כי לא הייתה לי ברירה. האופציה השנייה הייתה בית ספר למופיעים, וחששתי מהטרגימה. לעתיד אין סטיגמה, אולי כי לא כל כך מכירים אותנו. רוב הילדים שם הם

למרות שחלק לא קטן מהתלמידים הגיעו לבית הספר בריוק מהסביבות הללו, והתלמידים אף נדרשים להפסיק לקחת תרופות פסיכיאטריות כתנאי לקבלה למוסד. אגב, הדינרד בעתיד אינו וול: 1.420 שקל לחודש לילדים מעל גיל המש, 2,080 שקל לחודש לילדים שמתחתיו, לא כולל הסעות, טיולים וקורסים שונים בתקשורת שילדים מתקשים מתבטשים לעבור.
 כמו הורים רבים, אמו של ניניו, נילי, הגיעה לעתיד על סף ייאוש. "ניניו לקח ריטליו במשך תקופה בכיתה ג'. בסוף השנה, כשהתחלפה המנהלת האחרונה עליו, הוא לא היה מוכן יותר לקחת את הכרטי. הוא אמר שזה גורם לו לכאבי בטן. המצב בבית הספר החמיר. הוא היה מתוסכל, לא הצליח להרכיב פערים. לא הסכמתי לשלוח אותו לבית ספר מיוחד, ואז שמעתי על בית ספר עתיד. זה היה כמו נס.
 "נימיים הראשונים הייתי מאושרת. חשבתי שהמצאתי את הגלגל. הרגשתי שזה לא מקום מנוכר כמו בית הספר והרגיל. בשיתוף החירות עם המנהלת היא אמרה שהיא מחבבת אותנו והוזה היה מאוד מרגש. שם ראיתי את בעלי בוכה בפעם הראשונה במימי.
 "ידענו מהתחלה שהם קשורים לסיינולוגיה, ולמרות שלא רציתי להשתייך

המרכז הסיניטולוגי בתל אביב. מעל גם הוא נשנית "הלימוד היומיומי"

יצרן, שבמשרד החינוך לא התקבלו פניות או תלונות כאשר לדרך השפיל בילדים."

על כאן תגובת משרד החינוך, יש לציין שמדובר בנמל"ת שבמשרד החינוך סועגים משכונות שונות, כמנהלת ארמיניסטיטטיבית בלבד, הציגה את עצמה לפני - וכך גם מתחייבים אליה החוזים והתלמידים שהתחייבו להמנהל - כמנהלת בית הספר לכל דבר ועניין. מדובריה עולה בבירור שהיא רואה בספר עתיד את הפעולה האישי, והיא דנה בתוכני הלימוד ובשיטות הלימוד. גרוס אף ציינה כי היא מתכוונת להקדים בעתיד רשת של בתי ספר באחתה רחב, את ואלים, המנהלת הפדגוגית, גרוס לא הוזכרה מלל, אלא רק לאחר שהעלתה את שמה בפניה בעקבות תגובה משרד החינוך, ואלים לא התנה נוכח בבית הספר בזמן ביקורי המוסר, ואף מהמארגונים לא הוזכר את שמה.

כאשר לסענת משרד החינוך שאין קשר בין בית הספר לסיניטולוגיה, על שולחנה של גרוס ועל המדפוס במחידה היו חוברות ומפגים פיר עט של רח האבד, ואף חומרים של עמותת מגן לזכויות אנוש בישראל, שומכיהו מלחמה במספר הפסיכיאטרי בישראל ו"י פטרות.

"זה לא בית ספר סיניטולוגי", ממשכנה גרוס לטענה בשיחה נוספת, "תוכניות הלימודים שלנו מבוססות על התוכניות של משרד החינוך". כאשר לשאלת המבנה לתפקיד, הוא מבהירה: "אני משמשת כמנהלת ארמיניסטיטטיבית, המנהלת הפדגוגית היא פנינה ואלים".

גרוס ממשיכה עוד להדגיש ששכר הלימוד הגבוה מיועד לתשלום השכירות על המבנים ולמשכורות המורים, וכיום אופן אינו מועבר לגופים אחרים. על ילדים שהגיעו לטיפול פסיכיאטרי עם הודות לאחר שלמדו בבית ספרה הוא לא שמעה, וכך גם במגע ליפגוש מבד המורה למידיה. "כל מה יכול להגיד מה שהוא רוצה", היא אומרת, "לא היו דברים יכולים ע"י מבד שגור צריכה, ואני יודעת מה קורה בבית הספר שלי".

במסגרת ע"י מבד שגור צריכה, ואני יודעת מה קורה בבית הספר שלי".

המרכז הסיניטולוגי בתל אביב. לא "כנסיות", "מפלגה"

"בית ספר עתידי במקוה ישראל אינו בית ספר רגיל", כתב גרוס, "חוזרים וטופלים את ילדים למסגרת זו בחדרים במסגרת רוח חינוכית וטיפולית לא קונבנציונלית. שידוע שיש עליה חלקים מבד הממוחם בתחום כפל מקום, השיטה מיושמת במקומות שונים בארץ ואינה חושפת, אפילו וורד עבודתו של בית הספר נועדו לתלמידים שהסגרות המקובלות לא התאימו להם ועל פי תפיסת החינוך, מסגרת זו ערישה."

"כמוס' הוכיח משרד החינוך בבית הספר, והקמה ועדה בראשותי, שבהנה בעיקר שני רבנים שבלעדיהם לא הייתה ניתנת המדה לבית הספר. הראשון, שבית הספר אינו מנהל ברור סיניטולוגיה, והשני, שתוכנית הלימודים במקום אינה שונה במחממה מהמקובל במערכת החינוך."

"בביקורת שונת שערכנו, שהאחרונה ביננו נערכה רק בשבוע שעבר, לא נמצאו פגמים בהתנהלות של בית הספר

נורית, מורה לשעבר בבית הספר: "היו שם הרבה ילדים עם בעיות התנהגות והרגשותי שלבית הספר אין מענה עבורם. אם מפסיקים לילד את הריטלין, צריך לדעת אין להתמודד איתו. לי לא היה מושג אין לעשות את זה"

ובחורא לא ברחו הסענות העולות מהמחנה. בעזרת המורים ישנו שתי מורות שאנו מוסמכות וכבר נמסר לנו כי לא יוכלו להמשיך בשנת הלימודים הבאה אם לא יעמדו בהסמכה. כאשר לגברת מר"י גרוס, זו משמשת כמנהלת ארמיניסטיטטיבית בלבד, בעוד הגברת פנינה ואלים היא המנהלת הפדגוגית, שמכילה את בית הספר ונשאת מעודות הוראה מברכה.

אזרחים זה עתה קרן התרבות והמורשת שחוקרים ויועצים שיה עשויה לו סיקום, שהוא לא שולט ברורים וברגליים, אני של גבר זה. אני חושבת שהריטלין הוא המצאה השטנית של ונמנו. כל התרופות הפסיכיאטריות".

משיחת עם עוזבי בית ספר עתיד שהגיעו אליה התרשמה ר"ר איריס מנר שהם נחשפו להפחדות בכל הנוגע לפסיכיאטרים ולתרופות. "אחד מהם אמר שהוא לא רוצה לקחת תרופות כי הוא פחד שהמנהלת תראה לו את זה בעיניים ותגיש אותו מבית הספר, הם סיפרו גם שלא לומדים שם חרבה. כל ההורים הגיעו לשם בגלל הפניות של הילדים ובגלל התנגדות אידאולוגית לכדוריים. כל מי שהגיע אלי הכה על המאה, היתה אבא שישבה מולי וממש בכמה. היא אמרה שגרוס לילד נזק גדול. מה שהורים לא מבינים זה שילד שלא מושפל, המצב שלו מחמיר".

מנר מזהה את הכעיה בכך שמוסד חינוכי לוקח על עצמו התמודדות בתחום שלדעתה הוא אינו מומחה בו. "התפישו שמנהל אותם איננה מדעית, אני מסתכלת על הורים בכלים מדעיים צינוריים, כאן הכל מונחה על פי חוגש".

נורית (שם בדוי) מורה תיקת, שלימדה חשכו בעתיד במשך שנתים ועזבה בגלל המשכורת הנמוכה, מאששת את הסענות על התישה ולא מקצועית. "העבודה בעתיד היתה מאוד קשה", היא מספרת. "לכל ילד הייתי צריכה להכין תוכנית לימודים משלו, וישבו באחתה ביתה ילדים בריטה של ביתה ב עם ילדים בריטה של ביתה". והתגמול הכספי, לעומת זאת, היה לא לעניין".

התפישת שהתלמידים בבית הספר מתקיימים ויגיעו שותקתו וכאלה שלא. אני ניסיתי אותם והמון שיטות וגם אם הצלחתי עם אחד או שניים, זה טוב. זה לא היה קל. היו שם הרבה ילדים עם בעיות התנהגות והרגשותי שזה לא המקום בשבילם וסליבת הספר אין מענה עבורם. לא לכל הציוות יש הכשרה לטפל בילדים חזיינים, אין לום מספיק כלים. אם מפסיקים לילד את הריטלין, צריך לדעת אין להתמודד איתו. לי לא היה מושג אין לעשות את זה".

לחתמוך איתו. לי לא היה מושג אין לעשות את זה".

היא שם מודדת לא מוסמכות?

"היה מקרה שמורה לאנגלית נשברה ועזבה ותמנו לאחת האמהות ללמד במקומה".

באישור משרד החינוך

שמואל גרוס, מנר מנהלת מחוז תל אביב לפדגוגיה, שלח את התגובה הבאה לסענות על שיטות וריטה הלימוד בעתיד.

